

בעזהש"ת

קדמו

היה רשע

פרשת אמור

חידו"ת לפרשת אמור

אהרן שלא שינה, היינו שלא שינה מהתלהבותו של יום הראשון שהיה בהתלהבות גדול עד מאוד, עיי"ש.

והנה ידוע דמצות ספירה ניתנה לישראל לקדש ולטהר עצמם מטומאת מצרים, כדי שיהיו מוכנים לקבל את התורה, ועל כן אמר הכתוב שבע שבתות תמימות תהיינה שכל ימי הספירה יהיו שוים לטובה בלי שום השתנות ונפילה לאחור, וע"ז קאמר במדרש אימתי הן תמימות, ר"ל באיזה אופן זוכה שיהיו תמימות ולא יפול ממדרגתו, בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כדאיתא במתניי דאבות עשה רצונו כרצונך דבזמן שתעשה רצונך תעשה בחשק וכך תעשה רצון השי"ת ואז מן השמים יסייעוך שתעלה מעלה ולא תיפול ממדרגתך.

(דברי יואל)

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו. ויתבאר על פי מה שאמרו חז"ל איזהו חכם הרואה את הנולד, אמנם ידוע דבחינה זו של חכם שייך רק בעניי רוחניות בתורה ועבודת השי"ת אז צריך להבין בלבבו ובעיניו יראה את הנולד מה שיהיה אח"כ שלא יצטרך לדאוג לעתיד לבוא על מעשיו, אבל במילי דעלמא מצינו בתורה

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה.

במדרש רבא איתא תני רבי חייא שבע שבתות תמימות אימתי הן תמימות בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, וצ"ב.

ונראה על פי מה שכתב בישמח משה שביאר בישמח משה דברי המדרש חביב קרבנו של אהרן כקרבנו של הנשיאים, כי באמת אין לך אדם בישראל שאין לו שעה שחושק לעשות רצון קונו ונותן לב לשוב אלא שאין חסידות כחסידות בתחילתו, ואחר שעה נתקרר וחוזר לקדמותו, אבל הבני עליה אצלם כל שעה ושעה כראשונה שבכל עת נדמה לו כאלו מעתה מתחיל לעבוד להשי"ת, ואין אצלו אמצע וסוף רק תמיד התחלה, והנה עבודת אהרן היי בכל יום להקריב ב' תמידים אחת ביום ואחת בצהרים, והנשיאים הביאו כל נשיא פעם אחת בחייהם וזהו ביי"ב יום מהקמת המשכן, ויכולים לתאר באיזה חביבות והשתוקקות והתלהבות הקריבו הנשיאים את קרבנם לפני ה', ומעיד במדרש בקרבנו של אהרן חביב קרבנו של הנשיאים דאף שהוא הקריב בכל יום לא נעשית אצלו הרגילות אלא הקריב בכל יום כמו שמקריב עכשיו פעם ראשונה עכ"ד, ובזה פירושו בספה"ק מה שכתוב ברש"י להגיד שבחו של

תמים תהיה עם ה' אלהיך, ופירש"י התהלך עמו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, דבמילי דעלמא אין לו לראות הנולד ואין לו אלא מה שענינו רואות ותצפה לרחמים שמים בתמימות. והנה כתב בקדושת יו"ט לפרש דברי רש"י בפשרתן להזהיר גדולים על הקטנים, דקטן יכונה מי שהוא קטן ונבער מדעת כידוע, עיי"ש לדרכו. ולפי זה יובן כפל הלשון דמקום מתחיל הפסוק אמור אל הכהנים בני אהרן שהגדולים בדעת יהיו בבחינה "בני אהרן" דהיינו קטנים בדעת ולא יחקרו אחר העתידות רק ישימו בטחונם בה', אמנם כל זה הוא במילי דעלמא משא"כ בדברים הנוגעים אל הנפש צריך האדם להזהר ולשמור עצמו מפח יוקשו של היצה"ר ולחשוב תמיד דרכים שלא יפול ברשתו, ולזה בא הכתוב ואמרת אליהם "לנפש לא יטמא בעמיו" היינו שבעניני הנפש לא יניח האדם עצמו מהיצה"ר להיות בטל בענינו ולא לשמור עצמו מן העתיד לבא רק אדרבה יחקור בעצמו תמיד את דרכיו שלא יבוא לפגום ולטמא את נפשו.

(ברך משה)

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבת שבתות תמימות תהיינה. ופרש"י מתחיל ומונה מבערב, דאם לא כן אינם

תמימות, וצ"ב למה אינן תמימות אם מתחיל למנות ביום, אכן י"ל עפ"י ד מרן אאמו"ר זללה"ה בברך משה (פי' תצוה) שהביא דברי הקדושת לוי שכתב דכשם שבבריאתו של עולם ערב קודם לבוקר, כך תחילת ימי האדם ושנות נעוריו נקראים ערב, וימי העמידה נקראים בוקר, עכ"ד, וכתב שם בזה כוונת הכתוב מערב עד בוקר לפני ה', היינו שיתחילו בני ישראל לחנך את בניהם בעבודת שמים מתחילת ימיהם בנעוריהם, וע"ז גמר אומר חוק"ת עול"ים לדורותם, כי אם יקדימו להשריש בבניהם תורה ומעש"ט מנעוריהם, בטוחים הם שתשאר רוח הקדושה בקרב נפשותיהם לנצח חוקת עולם, עכ"ד, וי"ל עוד יותר דכדי שיהי' חוקת עולם לדורותם, היינו שיהי' קנין עולמית ונצחית צריך שיהא מערב ועד בוקר מימי הבחרות.

והנה כתב האלשיך הק' דשבע שבתות תמימות תהיינה בא לרמז על שבעים שנותיו שהאדם חי בעוה"ז, והשתא יובן מה שכתב רשיז"ל מתחיל ומונה מבערב, דהכתוב בא להורות לנו דרך הישרה דכדי שיהי' הימים תמימות צריכין להתחיל ולמנות מבערב, מימי הבחרות, ואם לאו אינם תמימות כי נחסר משנותיו של אדם, והוא חסרון שלא יוכל להמנות, כי אם מבלה ימי הבחרות להבל ולריק אזי נחסר הערב, הן הם ימי הבחרות והוא חסרון גדול ושוב אין שנותיו תמימות.

כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

וספרתם לכם ממחרת השבת

מצות ספירת העומר

משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על החר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על החר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי התפל עושין אות לעולם אל העיקר:

ומפני כן, כי היא כל עיקרן של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוינו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה, להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו, כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחירות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעומר, כלומר כך וכך ימים עברו מן המנין, ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה בנו הרצון החזק להגיע אל הזמן, ועל כן לא נרצה להזכיר בתחילת השבוענו ריבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת:

(ספר החינוך)